

רע"פ 9632/16 - קנימר מקוריה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 9632/16

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: קנימר מקוריה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 2.11.2016, בעפ"ת 44753-05-16, שניתן על ידי כב' השופטת נ' בכור

בשם המבקש: עו"ד ארז בר-צבי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' בכור), בעפ"ת 44753-05-16, מיום 2.11.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת ל' שלזינגר-שמאי) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בת"ד

עמוד 1

1638-05-12, הכרעת דין מיום 27.5.2015, וגזר דין מיום 20.4.2016.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן, אשר מייחס לו את העבירות הבאות: אי שמירת רווח, לפי תקנה 49 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה של ממש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה), בצירוף סעיף 38(3) לפקודת התעבורה; הזזת רכב ממקום התאונה, לפי תקנות 144(א)(1) ו-144(ב) לתקנות התעבורה; אי הגשת עזרה, לפי סעיף 144(א)(2) לתקנות התעבורה; אי דיווח מידי למשטרה, לפי תקנה 144(א)(4) לתקנות התעבורה; אי מסירת פרטים, לפי תקנה 145(א) לתקנות התעבורה; נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; ונהיגה ללא פוליסת ביטוח תקפה, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 13.11.2009, בסמוך לשעה 05:30, נהג המבקש בכביש 57 בנתניה, והתקרב לצומת אזור התעשייה, שעה שלפניו נסע אופנוע נהוג בידי עפר דוד קריגמן (להלן: רוכב האופנוע). האופנוע נעצר בהגיעו לרמזור באזור התעשייה, והמבקש אשר "לא שם לב לדרך, לא שמר מרחק מספיק, התקרב לאופנוע יתר על המידה", ופגע בו. כתוצאה מהתאונה ניזוקו שני כלי הרכב, ורוכב האופנוע נחבל חבלות של ממש. לאחר התאונה, כך על-פי כתב האישום, נמלט המבקש עם הרכב, מבלי שבדק את מצב המעורבים בתאונה, מבלי שהגיש עזרה, ומבלי שקרא לכוחות ההצלה והותיר את פרטיו. בנסיבות שתוארו, נהג המבקש כשהוא בלתי מורשה לנהיגה, וללא פוליסת ביטוח תקפה.

3. המבקש הורשע, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. במסגרת הכרעת הדין, נדרש בית המשפט לתעבורה, בין היתר, לטענה בדבר פגם בשרשרת ההעברה של הממצאים הביולוגיים שנמצאו על השמשה המנופצת של הרכב, אשר זוהו כרקמות מגופו של המבקש. בהקשר זה, קבע בית המשפט כי "אכן קיים פגם טכני, בכך שלא נערך רישום מדוקדק ביחס למעטפה בה הושמו הממצאים הביולוגיים [...], והם לא היו מסומנים כדבעי", ברם די היה בראיות התביעה "כדי לקבוע שאכן החומר הביולוגי שנלקח מהשמשה של הרכב הנדון, הוא החומר שנבדק במעבדה ושימש בסיס להשוואת הדנ"א של הנאשם [המבקש] עם הדנ"א שבחומר שהיה בשמשת הרכב". בהמשך לכך, יישם בית המשפט לתעבורה את המבחנים שנקבעו בפסיקה לבחינת ראייה נסיבתית על עניינו של המבקש, וקבע כי משעסקין ב"אסופת שערות הדבוקות זו לזו בחומר ביולוגי, שנמצאו דווקא במקום בו ננגחה השמשה מתוך הרכב ונופצה, ניפוץ אשר נגרם בתאונה [...]. הסבריו של הנאשם [המבקש] הינם בלתי סבירים ודי בראיית ה-DNA ובמקום הימצאותה ברכב כדי להוליך למסקנה היחידה המתבקשת, כי הנאשם [המבקש] הוא שנהג ברכב בעת קרות התאונה".

4. ביום 20.4.2016, ניתן גזר הדין בעניינו של המבקש. בפתח גזר הדין, נתן בית המשפט לתעבורה את דעתו לתסקיר שירות המבחן שהוגש בנוגע למבקש, ממנו עולה כי המבקש הינו רווק, כבן 26, בוגר 12 שנות לימוד, אשר ביצע שירות צבאי מלא ומשמעותי. המבקש הכחיש את מעורבותו בעבירות שיוחסו לו, הביע תסכול על הרשעתו, והדגיש את

תפקודו התקין. לאור זאת, חרף התרשמותו מתפקודו החיובי של המבקש לאורך השנים, והיעדרו של עבר תעבורתי מכביד, התקשה שירות המבחן לבוא בהמלצות שיקומיות בעניינו של המבקש.

כמו כן, התייחס בית המשפט למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון דא, אשר מצביעות על "זלזולו של הנאשם בגורמי אכיפת החוק ובבטיחותם של המשתמשים בדרך". בהתחשב באמור, ובצורך "לשלוח מסר צלול וברור" בדבר הסכנה הטמונה במעשיו של המבקש, העמיד בית המשפט לתעבורה את מתחם הענישה ההולם על "מאסר בפועל למשך חצי שנה ועד שנה, כאשר מאסר של 6 חודשי מאסר יכול וירוצה בדרך של עבודות שירות".

לצורך קביעת עונשו של המבקש בתוך המתחם, נתן בית המשפט לתעבורה את דעתו לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, ולעובדה כי המבקש "ריפא הפגם ועתה מחזיק ברישיון נהיגה תקף והאירוע נשוא כתב האישום הינו חריג להתנהלותו", כפי שאף עולה מתסקיר שירות המבחן בעניינו. לאור שיקולים אלו, השית בית המשפט על המבקש את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך 3 שנים, עבירה של נהיגה בזמן פסילה או גרימת חבלה של ממש; פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 24 חודשים; 6 חודשי פסילה על תנאי של רישיון הנהיגה, למשך 3 שנים; וכן קנס בסך של 3,000 ₪. בנוסף, חויב המבקש לחתום על התחייבות כספית בסך של 20,000 ₪, להימנע מביצוע עבירות של נהיגה בזמן פסילה או גרימת חבלה של ממש, במשך 3 שנים מיום גזר הדין, או 60 ימי מאסר תמורתה.

5. המבקש ערער על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. ביום 2.11.2016, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור, בצינו כי "בימ"ש קמא בחן את מכלול הראיות שהוצגו בפניו, התייחס אליהן ונימק את עמדתו, וקבע עמדותיו הן על בסיס ראיות דנ"א והן על בסיס מהימנות העדים". בהקשר זה נקבע, בין היתר, כי בית המשפט לתעבורה "שלל את טענת לקיחת דגימת הרוק בניגוד להסכמת המערער [המבקש] [...] לאור מתן אמון בגרסתו של ע"ת/3- השוטר רענן בן יהודה שנטל את הדגימה, והעיד כי הנאשם [המבקש] נתן הסכמתו לכך, גרסה שלא הופרכה אף בעדות המערער [המבקש] עצמו". כמו כן, בית המשפט המחוזי לא ראה מקום להתערב בעונש שהושת על המבקש, משנמצא כי מתחם הענישה שנקבע הינו "מתחם סביר" בנסיבות העניין, וכי "לא נעלמו מעיני בית משפט קמא נסיבותיו האישיות של המערער [המבקש]" כמו גם טיעונים נוספים לקולה שהועלו על ידו, "והם אף היוו טעמים להקלה בעונשו".

הבקשה לרשות ערעור

6. ביום 12.12.2016 הגיש המבקש בקשה לרשות ערעור, אשר נימוקיה הושלמו ביום 15.12.2016. בבקשה לרשות ערעור טען המבקש, כי עולה בעניינו שאלה משפטית רחבה, והיא "האם נרשיע אדם, אם לאו, בשים לב לראיות העומדות כנגדו, לנסיבות נטילתן ולמעמד הבכורה שמקבלת ראיית ה-D.N.A?". לעמדת המבקש, "הכרעת בית משפט קמא איננה עולה בקנה אחד עם הדין הראוי, על כן יש ליתן לו רשות ערעור, שכן ראוי שתוכרע השאלה". המבקש הוסיף וטען, כי הראיה היחידה הקושרת אותו לאירוע, היא ראיית ה-DNA, אשר הושגה ללא הסכמה, ומבלי ש"הוכחה ולו קצה קצה של שרשרת מוצג, הן לגבי נטילת הדגימה מן המערער [המבקש] עצמו, והן לגבי נטילתה מן הזירה". מעבר לכך, טען

המבקש, כי עסקין בראיה נסיבתית, אשר זכתה להסבר מצדו לגבי נסיבות הימצאותה בזירה. לחילופין, עותר המבקש להקלה בעונשו, לאור היותו "אדם נורמטיבי וחיובי", אשר שיקולים רבים מצדיקים הקלה בעונשו.

דיון והכרעה

7. למקרא האמור בבקשה ובצדפותיה, נחה דעתי כי אין עילה ליתן למבקש רשות ערעור ב"גלגול שלישי", בעניין הנדון.

8. הלכה היא, כי רשות ערעור כאמור תינתן במשורה, ורק במקרים מיוחדים וחריגים, המעלים שאלה משפטית בעלת חשיבות ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לה, או במקרים המגלים חוסר צדק בולט או עיוות דין שנגרם למבקש (רע"פ 9669/16 שחם נ' מדינת ישראל (13.12.2016); רע"פ 9429/16 יפת נ' מדינת ישראל (13.12.2016); רע"פ 9536/16 אבו סייף נ' ועדה מקומית לתכנון ובניה (11.12.2016)). במקרה דנן, מנסה בא כוחו של המבקש לשוות לבקשה אופי עקרוני-כללי, אלא שנראה כי עיקר טענותיו נוגע לעניינם הפרטי של המבקש, ובפרט לקביעות עובדתיות שנעשו בעניינו. זאת, שעה שידוע כי התערבות ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית תיעשה אך במקרים חריגים ומצומצמים, לא כל שכן עת עסקין בערכאת ערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016)); רע"פ 4319/16 שרון נ' מדינת ישראל (4.7.2016); רע"פ 1374/13 פלונית נ' מדינת ישראל (26.2.2013)).

תמים דעים אני עם בית המשפט המחוזי, כי אין מקום להתערבות בהכרעת דינו המנומקת של בית המשפט לתעבורה, אשר מבוססת על התרשמותו הישירה מהעדים השונים. בנסיבות אלו, ונוכח התרשמותי כי הבקשה דנן מהווה ניסיון לערוך "מקצה שיפורים" מובהק לתוצאת הערעור - הן באשר להרשעה והן בנוגע לעונש הראוי שהושת על המבקש - אינני מוצא כל טעם לדון, פעם נוספת, בטענות שהועלו במסגרתה.

9. אשר על כן, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות. התיק יוחזר לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, על מנת לקבוע את מועד ההתייצבות והמיקום שבו יבוצעו עבודות השירות.

ניתנה היום, ט"ו בכסלו התשע"ז (15.12.2016).

ש פ ט